

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

praesidia firmissima feruntur in deditionem accepisse. Paschalis, quem tum Imperator pro summo pontifice venerabatur, viri strenuitatem amplexans, demiratus, sic ei scribere solebat: Christiano Christianissimo apostolicae sedis legato, Imperialis aula cancellario, Romanae ecclesiae filio fidelissimo, Salutem & apostolicam benedictionem. Is tunc Anconam diu obsessam fame sic affecerat, ut calceorum & sutorum coria vorarent. Subiugauit etiam Ferreriam, & Rauennam: Sequenti autem anno subactam destruxit, & naues trecentas piraticas suis visibus aptauit. Paschalis autem breui concessit infata, & surrogatus est Iohannes Strumensis abbas, quem appellauere Calixtum. Imperator deinde schisma fastidians, de pace cogitauit: Nam Alexandro regna penè omnia consenserunt: Solus Christianus pauit Calixtum in valle Spoletana. Quo tempore, iam cunctis in partem Alexandri cadentibus, Longobardi, qui haecenus Imperatori sauebant, armis coacti, in contrarium relabebantur, rebellionem molientes: Cumq; armis, quae in Italia haberet Imperator, tantis motibus videretur impar, in Germaniam, transmissis alpiibus, contendit: euocatoque principum coetu, questus est Italiae, & praesertim Lombardiae, quae regio propius debebatur à memoria Karoli Magni & Ottonis I. contumaciam, summis docebat adnitendum viribus, ut Imperij iura non labefactentur per Italiam primariam regni partem.

CAPVT XXXV.

Aderat huic coetui Henricus dux Leo, cuius praecipua erat autoritas in omni conuentu Imperij, quem tum ante alios appellans Imperator orabat, ut expeditioni tantae non deesset, consilio & armis, pro sua parte tutaturus Imperium & rempublicam, multum
 Ee terroris

terroris hostibus incutiendum ex illius praesentia. *Ita*
Henricus causatus aetatem, & iam imminentem sene-
 ctam, tolerare se pristinos non posse labores, affuturum
 armis, opibus, viris, & omni quo possit apparatu, tantum
 illi remittatur personalis militia. Tum Imperator: Deus,
 inquit, celi te inter principes sublimauit, diuitijs, hono-
 ribusq; super omnes euexit, omne robur Imperij in te re-
 cumbit, & iustum est, vt ad confortandas manus omni-
 um huic te negotio praesentem exhibeas: vt res publica,
 quae labi coepit, per te conualescat, per quem stetisse
 haec tenus confitetur: memorem te esse volumus, quod
 nihil vnquam tuae voluntati negauimus, & quia in ho-
 nore omni tuo amplificando parati semper fuimus, mi-
 nicipis tuis hostes exhibuimus, & nullum aduersus te pra-
 ualere passi sumus: Sed vt sacramentorum fidem omni-
 tamus, quae Imperio impenderas, meminisse te volumus
 consanguinitatis, qua nobis super omnia, quae diximus,
 deuinctus teneris: vt in hoc necessitatis articulo, omni
 conatu, proximo tuo domino & amico concurras, vt de-
 cetero perfruaris ad omnia, vt consueueras, nostra bene-
 uolentia. Cumq; dux implacabilis in sententia perma-
 neret, omnia quidem obsequia quae posset, praeseferret,
 solam orabat personam laboribus eximi: Imperator con-
 surgens de solio suo, utpote quem angustia comprahen-
 derant, ad pedes ducis se inclinabat submittere. Dux ve-
 bementer turbatus ad hoc Imperatoris factum, quod
 incuruaretur, sub quo curuatur orbis, apprehendens me-
 dium, non est passus concidere: Nec tamen flexus ani-
 mo consensit voto. Hac verisimilior est narratio hominis
 contemporanei, quam illa quae vulgo fertur: Impera-
 torem ad ducis pedes procidisse, ducem ne leuare di-
 guantem, cum Imperatrix, quae aderat, Casarem terra
 leu-
 leu-

leuasset : Surge, inquit, mi domine : memor esse velis casus huius, memineritq; Deus. Nam non fuisse tantam in duce barbariem, verisimile est, ut pateretur ante se Imperatorem procumbentem iacere : Nec de loco congruit inter narrantes. Nam ea, quam magis probo, expositio refert, in conuentu concilij rem gestam : altera verò, in castris actum contendit : facitq; ducē ictum ex Mediolano phalarica, quæ auri pondus proieciisset. Sed præfero narrationem veri similiorem ex authore temporum illorum, cuius ad fidem verba posui.

CAPVT XXXVI.

Imperator, ira dissimulata, quam agitabat pudor contemptus in humilitate sua : reuersus cum exercitu in Italiam, quem tum contrahere poterat, viribus validissimo, adiuuante partes eius cum omni instantia Christiano Moguntino præfule : qui etiam ad finem vitæ suæ Longobardiam vastabat, subiiciens illam Imperio, magisq; militans Imperatori terreno, quàm celesti, Mediolanenses cum ceteris ad iuga coegit. Tum verò irrogatam Imperatrici contumeliam fertur vindicasse. Auunt illam feminea, ut putabat, securitate, urbem intrasse, cum illam conspiceret plurimum amaret : nec potuit aut scutiâ, aut contumeliâ ab eis qui parerent Imperio, formidare. Sed plebei ciues male affecti Imperatori, cum iterum rebellionem meditarentur, insolentia singulari petulantia suâ aperuerunt, obliti decoris sui, femineiq; obliti armorum Caesaris, quæ sæpius illis cum victoria intentauit : Regiâ dominâ mule impositam capite obuerso in caudâ bestię, tradidit in manus pro freno eiusdem bestię caudâ : Ità ludibrio habitam emisere per portam alteram. Auxit iracundiam Caesaris iusta indignatio : obsessos perurget, ut sæpè aliàs, ad deditionem, neque bel-